

Ik lees nu al zo'n twee maanden uitsluitend de boeken die ik op mijn 'wil ik lezen' plankje heb staan en ben gestopt met boeken aan te kopen. Alleen de vervolgdelen van een begonnen serie mag ik van mezelf nog wel aanschaffen. Van de e-books die ik op mijn lijst heb staan, kan ik er eveneens in de bibliotheek als papieren boek gaan lenen. Die titels schrijf ik dus nog snel even op en vertrek al wandelend naar onze gemeentelijke bibliotheek.

Bij binnenkomst begroet ik vriendelijk de bibliotheekmedewerkers en loop verder door naar de afdeling fictie. Tussen twee metalen rekken zoek ik enthousiast naar het eerste uitgekozen boek vanop mijn lijstje. Terwijl ik mijn zoektocht verderzet, voel ik dat er iets niet klopt. Links naast mij schuift er plotseling een boek iets naar voren uit het rek. Ik wil het opvangen maar dat blijkt een onnodig iets, aangezien het vanzelf op tijd stopt met die beweging. Op hetzelfde moment hoor ik rechts van mij iets verdachts. Ik kijk snel die richting uit en daar zie ik niet één, maar drie boeken tegelijk naar voren komen. Voor ik weet wat hier gaande is, zwier ik mijn blik zigzaggend langs de rekken want de voorgaande actie blijft zich herhalen. Het begint een beetje akelig aan te voelen om er zo middenin te staan en op het ogenblik dat ik stemmen hoor, sla ik mijn handen op mijn oren. Ik hoop dat ik niet gek ben geworden, want boeken kunnen immers niet praten. Achter mij wordt het geluid alleen maar luider en terwijl ik me traag en angstig omdraai, zie ik nog net een boek uit het schap tegen de grond gaan. Gelach galmt tussen de rekken door. De paar boeken die naast het gevallen exemplaar staan, vallen van het lachen opzij. Ik doe een stap achteruit, haal voorzichtig mijn handen van mijn oren en sta net op het punt om te roepen, als het geluid abrupt stopt en alle boeken vliegensvlug allemaal terug op hun plaats gaan staan. Een doodse stilte volgt. Mijn hart begeeft het bijna van de schrik. Ik haal diep adem en neem me voor om voortaan op tijd naar bed te gaan in plaats van te blijven lezen, deze moeheid maakt mij

knettergek. Nu begin ik ook al zonnestralen te zien en het is vandaag absoluut allesbehalve een zonnige dag, dus waar komt dat felle licht ineens vandaan? Mijn hand gaat in een automatische beweging als bescherming voor mijn ogen hangen. Met mijn blik op de grond gericht waan ik mij in een ruimte waar iemand zojuist met een bezem over een stoffige vloer is geweest. Stofdeeltjes dwarrelen door de lucht en schitteren in het gelige licht. Een mannelijke stem spreekt mij aan met een autoritaire toon die me doet opkijken. Slecht idee. Ik kan maar een seconde in het licht zien en heb enkel iets vierkants en donkers gezien.

‘Wie ben je? Hoe weet jij mijn naam?’

Uit de boeken naast mij ontglipt een piepend geluid en al de boeken schuiven een centimeter achteruit.

‘Jaimie, jij zou moeten weten wie ik ben, want ik ben het Magische boek. Ik ben de vader van de boeken en ik houd niet van rumoer in mijn huis. Jij bent de oorzaak van dat kabaal. Vertel.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt. Ik kom een boek lenen en ben zo weer weg. Als je even je licht wil dimmen voor me, dan neem ik het boek en ik vertrek.’

‘Waarom neem je maar één boek?’

Nog voor ik kan antwoorden, zie ik al de boeken nu een centimeter over de rand van het boekenrek hangen terwijl ze allemaal tegelijkertijd door elkaar beginnen te praten tegen het Magische boek. Wat ik te horen krijg, maakt me ziek. Want volgens het boek een beetje verderop van me, wil ik haar niet meenemen omdat ze aan boulemie lijdt. Ik houd niet van dikkerds, het boek tegenover haar bevestigt gestaag haar mededeling, want bij haar was het dan andersom, haar wil ik niet meenemen omdat zij anorexia heeft, nog een ander beweert dat zijn ezelsoren wel de oorzaak zullen zijn,

want hem kies ik ook niet ... Ik begin nu echt ademtekort te constateren bij mezelf. Ik moet deze gekte stoppen.

'Hou op! Dat is helemaal niet waarom ik maar één boek neem. Ik heb een lijstje en verplicht mezelf om mij daar aan te houden.'

Opnieuw overheerst het geroezemoes het gangpad. Tot iedereen in het donker wordt gezet. Na een paar seconden gloeit alleen de rand van het Magische boek op, waardoor ik hem nu wel kan aankijken. Ik heb door dat ik hem aanstaar en niet meer beweeg wanneer het boek komt aanzweven.

'Vind jij mijn kinderen niet allemaal even mooi? Zijn zij het niet waard om hun verhaal aan je te mogen vertellen? Ben jij zo'n mens dat alleen maar lievelingen heeft en neerkijkt op anderen?'

Oké, nu is het genoeg. Ik bezit dan misschien niet de macht die hij heeft, maar dat wil nog niet zeggen dat hij die van hem mag misbruiken.

'Luister, ik heb geen zeeën van tijd, ik moet toegeven dat sommige van u kinderen mij bang maken.'

Een verdere verklaring is niet overbodig, want een gil vanuit het rek staakt onze woordenwisseling. Ik kijk naar het gillend boek en de hoekmond van haar buur hangt nog scheef van een ondeugende lach. Een bepaalde grijns ligt duidelijk op zijn gezicht. Het Magische boek is blijkbaar minder onder de indruk en verduidelijkt graag even de zaak voor mij, zodat ik mijn visie op zijn kinderen kan herzien. O, ik ben zeer benieuwd hoe hij deze scène gaat uitleggen aan mij, want het kapotte boek waar we nu naar kijken bezorgt mij de kriebels.

'Jaimie, zie je hoe het tuseen die twee daar gaat? Die gillende dame overdrijft geweldig, want ze weet dat haar buur gewoon heel

graag een klein stuk van haar mooie kostuumjurk wil hebben, zodat hij dat de volgende keer kan gebruiken. Als hij nog eens een wond van iemand moet inbinden.'

'Dat kan best wel zijn, maar waarom maakt hij mij dan bang en wil ik die buur zijn verhaal over dat slachtoffer met die wond niet horen? Ik weet zeker dat hij heel graag bloed ziet. Ik echter niet. '

'Heb je al met de man gepraat, je vertelt me dit zo met zekerheid.'

Helemaal van slag om zijn vraag, schud ik mijn hoofd.

'Dus je gaat ervan uit dat het een vreselijke persoon moet zijn met een afschuwelijk verhaal. Alhoewel je net getuige bent geweest dat er niks met de buurvrouw mis is en al zeker niet met haar stembanden. Hij heeft ze er niet uitgesneden, toch? Misschien is het aan jou om eens een grotere lijst te maken en naar meer mensen hun verhaal te luisteren. Of het te lezen, zullen we hier maar zeggen. Wat denk jij?'

De zachte aanmoediging van al de anderen rondom mij zet me aan het denken.

'Magisch boek, waarschijnlijk heb je gelijk. Goed, ik doe je een voorstel: ik zal bij thuiskomst een paar thrillers aan mijn leeslijst toevoegen, maar ik beslis zelf welke titels erop mogen. '

'Ik ben een zeer blij man met dat antwoord, nu moet ik gaan rusten. Sommige vrouwen putten mij zo uit.'

Wel heb je ... Och ja, een wijze oude man weet het toch altijd beter, dus ik laat het maar zo. Ik zoek het boek waarvoor ik in de eerste plaats naar hier ben gekomen en knik bij mijn vertrek naar de boeken rondom mij. Ik wandel verward maar tevreden naar huis.

Zeg nooit dat een bibliotheek bezoeken saai is.